

Melanie (1986)

Mijn ouders waren de eerste krakers.

"Ik had vroeger geen regels thuis, hoor. Nee hoor. Als kinderen bij mij kwamen spelen hadden ze zoiets van: 'Wow'. Hutten bouwen en zulke dingen, dat kon bij hun niet. Bij mij wel, dus iedereen wou altijd bij me spelen.

Elke dag zochten we elkaar op en dan was het gewoon weer spelen, effe eten, weer spelen. Altijd buiten. Melanie (links) met Ruby (1991)

Als ik Nieuw en Meer oprijd dan is het

gewoon thuiskomen.

De feesten van de motorclub van mijn vader in het café, die heb ik allemaal meegemaakt. Ik liep daar gewoon tussen al die dronken mannen en vrouwen, van die stoere typetjes. En als ik nu bedenk dat ik mijn kind naar zo'n café mee zou nemen, nou, ik dacht het niet. Ja, aandacht kreeg ik wel hoor. En als kind vind je dat natuurlijk prachtig.

Op een gegeven moment ben ik in een groepje vrienden gerold.

Bij mijn moeder stond een caravan in de tuin en daar gingen we altijd stiekem sigaretjes en jointjes roken. Die jongens vonden het prachtig. Die vonden mijn moeder geweldig: 'Je moeder blout, je moeder drinkt, je moeder rookt en ze is leuk, gezellig'. Want thuis was dat niet zo, nee. Ik kan het wel begrijpen hoor. Als ik uit een heel burgerlijk gezin zou komen en ik zou vrienden hebben die op zo'n plek wonen en van wie de ouders alles goed vinden, ja dan zou ik dat ook wel prachtig vinden. En mijn moeder, ja eh, ik kan niet zeggen dat ze liever had dat ik thuis rookte of zo, maar, ja, die vond alles goed. Dan zat ik in mijn kamer met allemaal jongens en dat vond ze allemaal goed. Als het maar onder haar dak was.

Eigenlijk ga ik met allemaal nog om. Mijn man ken ik al vanaf mijn veertiende. Dus we zijn nu een half leven samen."

Ik zou toch best wel bang zijn dat mijn kinderen effe iets te dicht bij het water gaan, en dat was vroeger volgens mij helemaal niet zo. (1990)

Pas als je bij andere kinderen gaat spelen, dan denk je, ho

wacht effe, bij mij is het toch wel heel anders.